Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Temmuz 2011
Sayı: 157

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Siyasiler koltuk kavgasında! Emekçiler haklarını ve koşullarını iyileştirmek için mücadele etmeli!

Sözde seçim, siyasi temsilcilerin halkın oylarıyla belirlenmesi için yapılmıştı ve sorunları çözecekti. Oysa şimdi yeni sorunlar getirdiği gibi, kararları da halk değil, bir avuç yetkili ve etkili kişi alıyor. AKP dışında, meclise giren tüm partilerin tutuklu milletvekili var ve DTP'nin bir milletvekilliği AKP'ye verildi. MHP'nin 1, CHP'nin 2, BDP'nin 5 milletvekili tutuklu. Böylece seçim sisteminin adaletsizliklerine, "yasalar" eliyle yeni adaletsizlikler eklendi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Siyasi partiler arasında daha meclis açılmadan başlayan kavga, emekçiler yararına yasa çıkarmak, düzenleme yapmak, işsizlik ve yoksulluğu önlemek, Kürt kitlelerin taleplerini karşılamak için değil.

Yapacakları hiçbir iş, çalışan kitlelerin sorunlarının çözümü için değil. Bundan önce yapılanlarda olduğu gibi. Anayasa değişti, yasalar değişti, bakanlar değişti; çalışan kitleler için ne çalışma koşulları iyileşti ne de yaşam koşulları.

Patronların keyfi yerinde; siyasilerin tartışması süredursun, kasaları dolmaya devam ediyor. Düşük ücret, az işçiyle çok iş, denetlenmeyen işyerleri, sigortasız işçi çalıştırma, taşeron yoluyla yüksek kazanç; patronların tezgahları işliyor.

Açıklanan rakamlara göre Türkiye ekonomisi, Çin'i de geçerek dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisi oldu. Yine en büyük 500 şirketin kârı yüzde 22 artmış. Ancak bunların hiç birinde çalışanların ücretleri bu orana yaklaşamadı bile. Demek ki patronlar tüm kazancı ceplerine indirmiş.

Hükümet, işsizliği de patronların çözmesini planlamıştı. Şirketlerin üretimi artıyor ama çalışan sayısı artmıyor, patronlar söylenenin aksine işi büyüttüklerinde işçi almıyor, var olan işçiyi daha çok çalıştırıyor. Halk Bankası'nın alacağı bin küsür eleman için 88 bin kişinin, neredeyse bir il kadar insanın başvurması durumu anlatmaya yetiyor. Güya resmi rakamlara göre işsizlik azalıyor.

Türkiye'nin Çin'i geçip dünya birincisi olduğu bir başka alan da madencilikteki iş kazaları.

Bu gerçek sorunlarla ilgilenmesi gereken siyasiler ise meclisteki koltuklar için kavgada.

Çalışanlar, bütün bunların farkında ancak AKP'ye oy verenler, hükümetin olmasa bile başbakanın sorunlarını çözeceğini düşünüyor. Oysa bu bir yanılgı.

Sorunları, yaşayanlar dışında kimse çözemez. Bir kurtarıcı beklemek, hele patronların saflarında olan birinin kurtarıcı olmasını beklemek yanılgıdır. Üstelik AKP, üç dönemdir iktidarda, daha önce yapmadığını bugün yapması için bir neden yok! Eğer emekçilerin mücadelesi onu zorlamazsa, bugüne kadar izlediği patronların siyasetinden ayrılmayacak.

AKP'ye oy veren milyonlar, Batıya baktığında, Avrupa Birliği ülkelerinin ekonomik krizle boğuştuğunu, Doğuya baktığında kendi halkını katleden diktatörleri görüyor. Bu çerçeve içinde Türkiye, ekonomik açıdan iyi ve demokratik bir ülke görüntüsünde. O halde, bir iyileşme varsa, emekçilerin de bundan yararlanması gerekir.

Çalışma ve yaşam koşullarının iyileşmesini talep etmek hakkımız. Etrafımızda sadece kitleleri ezen yönetimler değil, bu yönetimleri mücadele ile yıkan, yola getiren milyonların mücadelesi de var. (01.07.11)

Zenginleştik mi borçlandık mı?

Gerek seçimlerin çok öncesinde gerekse şimdilerde tüm medya ağız birliği ederek Türkiye'de insanların yaşam standartlarında çok önemli iyileşme olduğunu söylüyor.

Yunanistan ve İspanya'nın başını çektiği birkaç Avrupa ülkesinin ekonomik krizden derinden etkilendiği bir ortamda, Türkiye'de benzer bir durumun olmaması, insanların böyle bir sonuca ulaşmasına neden oluyor.

Elbette bu durum ülkeyi yöneten partiye, AKP'ye, yarıyor. Onların ekonomiyi iyi idare ettiği ve önceki hükümetler gibi çalıp çırpmadıkları sonucunu doğuruyor. Ancak durum bu kadar basit değil.

Türkiye'de insanların ekonomik durumunda, Yunanistan örneğinde olduğu gibi, birden bire çöküş olmadı. Ancak bu, insanların gelirlerinde bir artış olduğu anlamına da gelmiyor. Türkiye ekonomisi önceki on yıllara göre önemli oranda büyüdü ama bu büyümeden, büyümenin asıl kaynağı olan kitleler, kendilerine düşen payı alamadılar. Bunu Merkez Bankası'nın rakamları da doğruluyor.

Merkez Bankası'nın rakamlarına göre Türkiye'de bankalara olan borç, geçen yıla oranla arttı. Bu rakam geçen yılın haziran ayında 108 milyardı. Bir yıl içinde borç artışı neredeyse %100. Yine Merkez Bankası'nın tespitlerine göre yılda 100 TL harcanabilir geliri olanın 41,2 TL borcu var. Bu rakam iki yıl önce 36 liraydı.

Buna göre emekçiler, her geçen yıl daha fazla borçlanarak hayat standartlarını korumaya çalışıyor. Henüz kazanılmamış para birkaç ay hatta birkaç yıl öncesinden harcanıyor. Kısaca zenginleşmedik, daha fazla borçlandık.

Tüketim kadar önemli olan başka bir gösterge ise harcamayı kimlerin yapabildiği. TÜİK'in verilerine göre, AKP'nin iktidarda kaldığı süre boyunca, Harcama Esaslı Göreli Yoksulluk Sınırı %19,86'dan %34,20'ye yükseldi. Bu rakamlar, AKP'nin iktidarda kaldığı süre boyunca, zaten bozuk olan gelir dağılımının, katlanarak arttığını gösteriyor. Yani toplumun bir kısmı borçlanarak harcama yaparken önemli bir kısmı ise harcama bile yapamıyor.

Yine TÜİK'in yaptığı bir çalışmaya göre, en az geliri olan %20'lik grup, gelirinin %23'ünü gıdaya, %28'ini kiraya, %14'ünü ulaşıma, %5'ini giyime harcıyor. Türkiye'nin en yoksul kesiminin gelirinden sağlığa ve eğitime ayırdığı toplam oran ise yalnızca %3,8. Yine her 100 aileden 60'ının borcu var ve bu 60 ailenin 30'u borç yükünün altında ezildiği söylüyor. Tüm bunlar resmi rakamlar. Yani en iyimser olan tablo!

Peki ama bankalar neden ve bu kadar çok kredi veriyor?

Ekonominin lokomotifi üretim, yani fabrikalardır. Ancak büyük sermaye kuruluşları için getirisi daha çok ve daha çabuk olan bir başka yöntem var ki o da "finans sektörü" olarak bilinen para üzerinden ticaret yapma biçimi. Fabrika açıp ürettiği malın satılmasını beklemek yerine faizle kredi vererek, para kazanıp tefecilik yapmak, sermaye sahipleri için daha kârlı bir yöntem.

Türkiye'deki patronlar bu yöntem ile o kadar büyük kar elde ediyorlar ki faize yatırmak için yurtdışından borç alıyorlar. Yurtdışından %2-3 gibi düşük faizle elde ettikleri dövizi Türkiye'de, %10-12 gibi daha yüksek faizle kullanarak kâr elde ediyorlar.

Yani üretimin olmadığı sadece dışarıdan gelen sıcak para ile dönen bir ekonomi. Böyle bir ekonominin ne kadar ayakta kalabileceğine, bu düzeni yönetenler bile akıl erdiremiyor.

Evet, AKP iktidarı ile birlikte Türkiye ekonomik bir zenginlik elde etti. Ancak bu zenginliğin gittiği yer, her zaman olduğu gibi yine zenginlerin kasaları oldu. Birçok Türk patronu artık dünya çapında pazarlarda söz sahibi oldular ve Amerikan ekonomi dergilerinin yaptığı en zenginler listesine girebiliyorlar.

Onları bu listelere sokan emekçiler ise rakamların gösterdiği gibi sadece borçlandılar. Medya da bunun adına "zenginleşme" diyor. (01.07.2011)

Sağlık emekçileri haklarını ve sağlık sistemini iyileştirmek için yine mücadelede

Seçim döneminde hükümetin sağlık alanında yaptığı düzenleme ve değişikliklerin, beğenildiği ve oy sağladığı söylendi. Bu görüştekilerin ne kadar "uzman" oldukları ortaya çıkıyor: İstanbul'da, İzmit'te ve Adana'da hastane çalışanlarının önemli bir kısmı hakları için mücadelede.

Sağlık çalışanlarının en önemli talebi, taşeronların kaldırılması, performansa dayalı çalışma sisteminin iptali, döner sermeye sistemi ile düşürülen ücretin yükseltilmesi, kreş ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi.

Sağlık çalışanları, uzun bir süreden beri hem kendi çalışma koşullarının düzeltilmesi için hem de sağlık sistemindeki yanlış düzenleme ve uygulamaların iptali için mücadele ediyor. Bu tür sorunlar, bir işyerine sadece sağlık işkoluna ait sorunlar değil.

Tüm işkollarında, patronların kârını arttırmak, kamudaki ücretleri düşürmek için dünya çapında uygulanan siyasetin parçası. Bu nedenle çözümü işkolundaki mücadele ile gerçekleşemez.

Çünkü yasaları uygulamayan, kaçak işçi çalıştıran, taşeronu yaygınlaştıran, itiraz edeni işten çıkaran yöneticiler, eleştirilmiyor aksine takdir ediliyor. Tıpkı Adana'da 3 bini aşkın taşeron sağlık işçisini mahkeme kararı sonucunda kadroya alması, çalışanlarla imzaladığı protokolü uygulaması gereken yönetimin, bir yıldır hiçbir şey yapmaması gibi.

Sağlık çalışanlarının tekrarlanan mücadelesi sonucunda, hastane yönetimi yine geri adım attı ve bir kez daha protokolün uygulanacağını duyurdu.

Medya, hükümetin uyguladığı "Sağlıkta Dönüşüm Programı"nı övüp duruyor! Cebi para dolu sözde gazeteciler, sadece küçük bir azınlığın yararlandığı, kendi patronlarının sahibi olduğu lüks hastanelere nasıl karşı çıkar ki?

Karşı uçta da Yeşil Kart sahibi olduğu için sağlık sisteminden memnun olmak zorunda olan 10 milyonu aşkın yoksul ve onların kartlarından yararlanan aileleri var.

Oysa gerçekte sağlık sistemi, artık tamamen "paran kadar sağlık" sistemi haline geldi. Muayeneden tedaviye, ilaçtan proteze kadar her aşamada cepten ödeme var. Daha önce tamamen ücretsiz olan sağlık hizmetlerinin neredeyse tamamına katkı ya da fark isteniyor yani ücretli.

İstanbul'da her birine 3 bin hastanın düştüğü aile hekimine muayene olmak başarı. Devlet hastanelerinde aynı kalabalık devam ettiği için hastalar, adeta özel hastanelere yönlendiriliyor. Emekçiler için özel hastanelere girmek kolay çıkmak zor.

Eskiden kamu hizmeti olan sağlık hizmetleri, gittikçe artan oranda, özel sektör eliyle yürütülüyor. Buna kibarca "hizmet satın alma" deniyor. Hastane, her bölüm için hizmet satın alabiliyor.

Örneğin siz üniversite hastanesinde, uzman doktorlar gözetiminde doğum yaptığınızı düşünürken, doğum servisi aslında bir taşeron firma tarafından işletildiği için çalışan doktor ve hemşireler de taşeron işçisi oluyor.

Hatta bazen, Kartal'da bir hastaneden televizyona yansıdığı gibi hemşireler, gerçek hemşire bile olmuyor.

Taşeronun amacı, en düşük maliyetle en yüksek kâr etmek olduğu için çalışanların ücretini düşük tutuyor, çalışma saatlerini uzatıyor, servis, yemek yok, hatta kaçak çalıştırabiliyor.

Taşeronda kullanılan malzemeler en ucuz yani en kalitesiz olanlar, iş araçları da en ucuz ve en kullanışsız, çabuk bozup geç tamir edilenler. Tüm bunlar hastanelerde de geçerli.

Tek amaç kâr. Bu amaç hastanede olunca; daha çok hastanın bakılması, daha çok tahlil, ameliyat yapılması, daha masraflı yöntemlerin kullanılması biçimini alıyor.

İşte hükümete oy getiren, övünülecek sağlık sistemi!

Bu sistemden ilk etkilenen sağlık emekçilerinin tüm talepleri karşılanmalıdır. Sağlık emekçilerinin uygun görmediği hiçbir düzenleme ve değişiklik kabul edilemez. (01.07.11)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İş başa düştü

Genel seçim sonuçlandı. İşyerimizde yönetim sosyal demokratların elinde olduğu için CHP'li işçiler, kendilerini rahatlıkla ifade ediyorlardı. CHP yönetiminin kamuda taşeronu bitirme vurgusu, işçilere inandırıcı geldi beklenti yarattı. Ancak sonuç, bu işçiler için hüsran oldu, bekledikleri gibi olmadı. Üzüldükleri her hallerinden belliydi.

CHP'den milletvekili adayı olan DİSK başkanı, işyerine hiç uğramadı. Kendi sendikasına üye işçilerin çalıştığı işyerine geleceğine ilişkin beklenti boşa çıktı. Hem sendika hem de şube yöneticileri de hiç uğramadı. Seçime ilişkin görüşleri nedir, ne değildir bilemedik. Oysa seçim bahanesiyle işyerinin sorunlarını dile getirebilirlerdi. Hiçbir şey yapma gereği duymadılar. Sendika bürokratlarından beklenen buydu ve işçileri yanıltmadılar.

Gazeteler, 15-16 Haziran işçi direnişleri için Genel-İş sendikasının basın açıklaması ve sosyal sigortalar kurumu önüne yürüyüş düzenlediğini yazdı. İşyerinde işçilere herhangi bir açıklama yapılmadı. Sendika bürokratları, dostlar alışverişte görsün misali kendi aralarında, koltukta oturmaktan sıkılmış arada sırada dışarıda hava alır misali basın açıklaması yapıyor. Yoksa işçiler adına yürüdüklerini iddia ettiklerinde de işçilerin onlara inanmadığını biliyorlar.

Dört ay süre ile geçici çalışmak üzere 30'a yakın işçi işe alındı. Umarız çalışmaları sürekli olur. Sendika bu konuda tavır alarak geçicilik sorununu çözebilir.

Tüm olumsuzluklara rağmen, işçilerin örgütlü ve bilinçli mücadelesinin bir çok sorunu çözeceğine umudumuz var. (18.06.2011)

Gıda

Fabrika başka bir ülkede mi? İş yasaları bile çalışma koşullarından ileri

İşçilerin çoğunun 3-4 gün senelik izni kaldı. İzni bitenlerin gelecek yılın izninden kullanabilecekleri konuşulmuştu. Ancak sendikacılar, yönetimin böyle bir şeye karşı çıktığını söyledi.

Dört günlük izni kalıp bunun ikisini kullanmak isteyen işçiler oldu. İdare, izin isteyen işçilerden gerekçe sordu ve uygun görmediğine izinleri kullandırılmadı. Sebep olarak da, çalışma düzeninin buna izin vermediği söylendi. Doğal olarak işçiler buna tepki gösterdiler. Ancak işçiler, “susun, işinize devam edin” diye tehditvari konuşan sendikacıları görünce sustular. İdarenin söyleyeceklerini, sendikacılar söylüyor.

Çalışma koşulları bakımından fabrikadaki durum, mevcut iş yasalarını bile aratacak durumda. Patron, işçileri makinelerin bir parçası gibi görüyor. Belli bir zaman sonra makinenin yağına, suyuna bakmak, belli bir zamandan sonra dinlenmeye bırakmak gerekir ya işçiye yapılan muamele bu.

Patronlar, geçmişi, işçilerin güçlü olduğu ve dünyayı sarstığı dönemleri unuttular. Bugün patronlara değil, asıl olarak işçilere o tarihi hatırlatıp gücün kimde olduğunu göstermek gerekiyor. (*Bir işçi*)

Aynı tas aynı tarak

İşi değiştirdik ama çalışma yine 12 saat. Patronlar para için her yolu seçer. Nasıl sömürelim, nereden ne kazanalım diye düşünürler. İlk düşündükleri, iki kişilik işten, bir işçi kazanmak. Üç işçi 8'er saat çalışırsa 24 saat tamamlanır ama iki işçi 12 saat çalışırsa yine 24 saat tamamlanır. Böylece bir işçi kâr etmiş oluyorlar.

İşyerinde 100 işçi çalışıyor. Bu hesapla 30 işçi kazanmış oluyorlar. Yani 30 işçinin yapması gereken işi de biz yapıyoruz. İşte kâr, işte para. İşsizliği yaratan da bu, emeği sömüren de.

Buna karşın işçiler korkuyor. Oysa zaten çok zor şartlardayız, daha neden korkuyoruz? İş durursa para akmaz, sömürü durur. Bu nedenle biz işçiler örgütlenmeliyiz,birlik olmalıyız.

Bunu arkadaşlara anlatıyoruz. Birlik olmalıyız, en kötü sendikalı işçiler bizden daha iyi dediğimizde, bazı işçiler; işine gelmeyen çıksın diyor. Bu işçiler, bilinçsizce konuşuyor.

Gıda sektörü çok hassas. İşçiler iki gün iş bıraksa patronların her şeyi biter, müşterisi çeker gider. Bu nedenle sektördeki büyük işyerlerinde çalışan işçiler birlik olsa, çoğu yerde hayat durur. Bu işkolundaki tüm işçiler, zor şartlarda çalışıyor. Bu zorluğu yenmek de örgütlenmekten geçiyor. (*Bir işçi*)

Siyasetin Gündemi

Siyasi partiler demokrasinin kavgasını yapmıyor

Diyarbakır'da AKP 217 bin oy aldı, DTP'nin bağımsızları iki kat fazla 419 bin oy aldı ama AKP'nin 6, DTP'nin 5 milletvekili var! İşte demokrasi!

Son üç seçimdir oylarını arttıran AKP, kendini daha güçlü hissediyor ve buna göre hareket ediyor. Ancak oyların mecliste yansıması aynı biçimde olmadı. AKP'nin milletvekili sayısı 2002'de 363 idi, 2007'de 341, şimdi 326+1 oldu. Kafa sayısı, meclisten yasa geçirmek, anayasayı değiştirmek için önemli. Bu nedenle, sandıktan çıkmayan yetki, başka yollarla ayarlanıyor.

Böyle bir şey ilk kez olmuyor son da olmayacak. Seçimden sonra aylarca yeni hükümetlerin kurulmadığı ülkeler var, Türkiye'de de ardı ardına yenilenen seçimler var. Daha önce 1940'larda, 1950'lerde, 1987'de milletvekili olup hapisten çıkanlar, benzer durumlar var. Erdoğan da 2002 seçimine aday olamamıştı çünkü yasalara göre işlediği suç nedeniyle milletvekili seçilme hakkı yoktu. Sadece onun için yasa değiştirildi, bir milletvekili istifa etti, yine kanunda “yapılamaz” denen ara seçim yapıldı. 2007'de yine bir DTP milletvekili hapisteyken seçildi ve hapisten çıktı.

Benzeri durumlar çok ama tek olan, başbakanın kendisi için yapılan “yasal düzenleme” veya “yasa tanımamazlığın” bir tekini bile kabul etmez görünmesidir. Bu tavrının nedeni, aldığı oy desteği kadar mümkün olduğu kadar az geri adım atma isteği.

Tıpkı AKP gibi, son üç seçimdir oylarını arttıran DTP'de uzlaşmaz bir tutum içinde. Elbette DTP tamamen haklı konumda ancak bu tavrının nedeni, haklılığı değil, daha fazla taviz koparabileceği, hak kazanabileceği bir ortamın varlığından ötürü.

Geçen dönem mecliste olan DTP milletvekilleri, Kürt kitlelerin ve emekçilerin taleplerini dile getirmenin yanında birçok konuda hükümete destek verdiler. Üniversitelerde türban serbestliğine evet oyu verdiler, Anayasa halk oylamasında “boykot” diyerek hayır çıkmasını engellediler. Ancak en sık dile getirdikleri “anadilde eğitim hakkı” ile ilgili tek bir düzenleme yapılmadı, bugün milletvekili seçilenlerin de aralarında bulunduğu birçok Kürt siyasetçi, daha yargılanmadan iki yıldır hapiste. Bu konuda hiçbir ilerleme sağlanmadı.

DTP'nin, o kadar isteyerek yer almak için çabaladığı meclis, Kürt kitlelerinin taleplerini hiç de önemsemiyor.

Ekonomik ve siyasi nedenlerle, Kürt sorunun askeri değil siyasi yolla çözümü gündemde ve DTP, bu yolda önemli bir rol oynuyor. Siyasi çözüm, Türk burjuvazisinin olduğu kadar Türkiye'de ve bölgede çıkarı olan tüm güçlerin kazanç elde ettiği bir süreç. İşte bu yolda DTP yaptıklarının karşılığını istiyor: Daha çok söz hakkı, daha çok mevki, daha çok maddi olanak... Meclis, tüm bu olanakların paylaşıldığı, dağıtıldığı kurumlardan biri.

CHP'nin tutumu ise daha çok seçmenlerine mesaj vermek için olabilir. Yüzünü sola, emekçilere döndüğü için elit Kemalistlerle arası açılan yönetim, bugünkü tavrıyla hem Kemalist kesimlere sempatik görünüyor hem de mücadeleci bir yol izleyerek emekçilere göz kırpıyor.

Buna karşılık hükümet de mümkün olan en az tavizi vermek istiyor. Elbette bir noktada uzlaşma olacak.

Ancak zıtlaşma uzarsa, burjuvazi müdahale edip siyasi partilerin kulağını çekecek ve sihirli bir el değişmişçesine uzlaşma sağlanacaktır. Tıpkı geçmişte olduğu gibi. (01.07.11)

Uluslararası Gündem

İspanya

“Öfkeliyiz” diyenler alanı terk etmedi

Haziran ayı sonu İspanya’da yaz tatilinin başlangıcı olmasına rağmen “Öfkeliler” diye isimlendirilen hareket taraftarları eylemlerini devam ettirmekte kararlı. Mahalle toplantıları ve eylemler devam ediyor, üstelik de bazı başka eylem hazırlıkları var. Örneğin Barselona’nın kuzeyindeki mahalle grupları, Katalonya bölgesinin en büyük hastanesi olan Vall Hebron’da, hastane bütçesi ve kamudaki genel bütçe kısıtlama karalarını protesto etmek için büyük bir yürüyüş hazırlığı içerisindeler.

Bazı bölgelerde, kredi borçlarını ödeyemeyecek duruma düştükleri için evlerinden atılma tehdidiyle karşı karşıya olanları desteklemek için hareketlilik var. Örneğin Malaga bölgesinde bu doğrultuda alınan bazı kararlar ertelendi bazıları ise eylül ayına bırakıldı. Ama eylemciler, eylülde buralara yine geleceklerini belirttiler.

Gelecek martta genel seçimler var ve bu nedenle Sosyalist Partili başbakan Zapatero ile sağcı Halk Partisi temsilcisi Rajoy arasında “ülkenin durumunu” değerlendirmek amacıyla bir tartışma programı hazırlıkları var. Öfkeliler bu tartışmaya alternatif olacak bir tartışmayı 29 ve 30 Haziran günlerinde Güneş Meydanı'da tertipleyip ülkenin gerçek durumunu tartışıp, büyük bir olasılıkla adaletsiz seçim düzenini, siyasetçilerin yolsuzluklarını ve kitlelerin maruz kaldıkları feci durumu değerlendirecekler.

Farklı kentlerden hareket edip temmuz ayında Madrid’te birleşerek yürüyüşler tertipleniyor. Hatta bazıları, Barselona ve Kadiks’te olduğu gibi şimdiden yola çıktı. Yürüyüş süresince bazı yerlerde mitingler yapılıp, en sonunda bütün yürüyüş kollarının Temmuz ayında Madrid’e vardığında merkezi büyük bir yürüyüş tertiplenecek.

Bütün eylemler internet ve mahalle komiteleri tarafından tertipleniyor. Komiteler ve farklı mahalle komitelerini merkezileştiren oluşumlar ortaya çıkıyor. Komitelerde “harekete daha çok resmiyet kazandırmak” gereklidir gibi tartışmalar da oluyor.

Bu hareketin başını çekenler genellikle siyaset yapılmasına karşı çıkıp partilere karşı tavır koyuyor. Bu kişilerin çoğunluğu ATTAC çevrelerinden gelip, “hemen demokrasi” diye bir çizgi savunuyorlar. Onlara göre “demokrasi” ancak daha adaletli bir seçim sistemi tarafından elde edilebilinir. Böylece daha adaletli bir temsil sistemi uygulanıp şiddet kullanılmadan sosyal adalet uygulanacakmış.

Ancak bu “sosyal adalet” isteği çok muğlak olarak kalıyor. Örneğin işsizliği karşı mücadele, ücretlerin yetersiz olması gibi durumlar “Öfkelilerin” temel sorunlarını oluşturmuyor. Halbuki artık İspanya’da neredeyse her gün bir fabrikanın kapanacağı haberi geliyor. Örneğin 24 Haziran Cuma günü Barselona’da Alstom, Kadiks’te Visteon fabrikalarının kapanacağı haberi geldi. Emekçilerin yaşamı her geçen gün daha da kötüye gidiyor. İşten çıkarmaların yasaklanması, mevcut işin hiçbir ücret kaybı olmadan tüm emekçiler arasında paylaşılması gibi istekler hem İspanya’da hem de diğer ülkelerde can alıcı istekler arasında. Emekçiler krizin bedeli ödemek istemiyorlarsa bu isteklere sahip çıkmalı. LO (01.07.2011)

ABD-Afganistan

Obama önce Afganistan'daki asker sayısını üç kat artırdı şimdi askerlerin üçte birini geri çekiyor!

Obama, 22 Haziran'da, ABD askerlerini Afganistan'dan "acilen" çekeceklerini duyurdu. ABD halkının yarısından fazlası askerlerin geri gelmesini istediği bir ortamda Obama, Bin Ladin'in öldürülmesinin getirdiği başarıyı kullanarak Afganistan'da savaşa son vereceklerini açıkladı.

Yıl sonuna kadar 10 bin, Ağustos 2012'den önce ise 23 bin ABD askeri daha ABD'ye geri dönecek. Böylece Obama'nın Aralık 2009'da Afganistan'a takviye olarak gönderdiği 33 bin ABD askeri, genel seçim ve başkanlık seçiminden birkaç ay önce ülkeye geri dönmüş olacak. Ancak geri çekilecek asker sayısı, gönderilen tüm askerlerin sadece üçte birini oluşturuyor. Bunlara ek olarak Afganistan'da özel askeri şirketlerin 90 bin personeli var ve (gizli tutulsa da) bunların önemli bir kısmı direk operasyonlara katılıyor.

Sarkozi de hemen devreye girerek ABD'nin yaptığı gibi Afganistan'dan 4 bin Fransız askerinin bin tanesini aynı sürede geri çekeceğini açıkladı!

Obama konuşmasında, ABD'nin Afganistan savaşı için on yılda 1 trilyon dolar harcadığını ve bin 500 askerin ölüp binlercesinin yaralandığını ve savaş nedeniyle travmalar yaşadığını belirterek, bunun ABD için en uzun süren savaş olduğunu söyledi.

Aslında Obama seçildikten hemen sonra Afganistan'daki savaşın "gerekli" bir savaş olduğunu, Afganistan'da ülke güvenliği nedeniyle bulunulduğunu ve böylece bu ülkenin, ABD için bir tehdit olmaktan çıkacağını açıklamıştı.

Obama, hedeflerine ulaştıklarını iddia etse de, gerçekler hiç de öyle değil. Afganistan'ın ABD için bir tehdit oluşturmadığı ortada: Hatta ABD'li bir sorumlu, Obama'nın savaşı kızıştırdığı tarihten önce, "7-8 yıldan beri Afganistan'dan bize karşı hiçbir terörist tehdit gelmediğini gördük" diye bir açıklama yapmıştı. Ülkedeki güvenlik koşullarına gelince, savaş yoğunlaştırıldığından bu yana, güvenlik koşullarında bir iyileştirme olmadığı gibi, güvensizlik daha çok yayılarak artık ülkenin büyük bölümü güvensiz hale geldi. Zaten ABD'nin askeri kayıplarının önemli bir bölümü, bin 632 asker ölümünün 684'ü, son 18 ay içerisinde oldu.

Açıklandığı gibi 2012 yazında, Aralık 2009'dan sonra gönderilen 33 bin ABD askeri geri çekilse de 68 bin ABD askeri yine Afganistan'da kalacak. Yani oradaki asker sayısı Obama'nın başa geldiği Ocak 2009'dan bu yana yine iki katı olarak kalacak. Obama, "ABD askerlerinin yerini Afgan askerleri aldığı oranda, zaman içerisinde geri çekilmeye devam edecekler. Artık görevimiz değişip, savaş yerine destek görevi olacak. Bu süreç de 2014'te tamamlanacak" dedi. İşte buna tam olarak boş laf denir!

Aslında şimdiden ABD yetkilileri Afgan hükümeti ile "pazarlık" yapıp sözü edilen son tarihten sonra 25 bin ABD askerini sürekli olarak orada bulundurmak istiyorlar. Obama da "Afgan halkı ile ortaklık kurup teröristlerin peşine düşme olanağı olan kendi buyruğundaki bir Afgan hükümetini desteklemek" istediklerinden söz ediyor ve şunu ekliyor: "Tabii ki teröristlerin Pakistan topraklarında sahip oldukları gizli yerlerle de ilgilenmeliyiz. Köktencilerin tehdidi altında olan bu ülkeden daha fazla tehdit altında olan başka bir ülke yok".

Böylece ABD'nin bundan sonraki hedefi de belli oluyor. Obama açıkça, Pakistan'ın sınır bölgelerinde de savaşı sürdürmeyi ve Pakistan hükümetini, birlikte hareket etmeye zorlamakta kararlı olduğunu ve eğer Pakistan hükümeti buna yaklaşmazsa onsuz da bunu yapacağını belirtiyor.

Afganistan'daki savaşın yoğunlaştırılması, savaşın Pakistan'a da sıçramasına neden oldu. ABD askerleri, Pakistan'da saklanmış ve tespit ettikleri El Kaide sorumlularını bulup öldürmek bahaneleriyle Pakistan sınırları içerisinde askeri komando harekatları tertipleyip pilotsuz uçakları da kullanıp ülke sınırları içerisindeki hava sahasında dolaşıp, teröristleri öldürme iddiasıyla sivil halkı öldürüyor.

Bütün iddialarına rağmen, Bush ve Obama'nın bu bölgede yürüttüğü savaşlar "bitecek gibi görünmüyor". Hem bütün ABD askerleri, hem de Fransa dahil diğer bütün ülke askerleri hemen bu bölgeden çekilmelidirler! LO (01.07.2011)

Yunanistan'ın borcu kime yarıyor

Mali sermaye Yunanistan üzerindeki baskılarını arttırıyor. Bir derecelendirme kuruluşu, Yunanistan'ın kredi notunu üç puan birden düşürdü.

Kredi notunun düşürülmesi borsalardaki Yunanistan tahvillerinin değerlerinin daha da düşmesine yol açıyor. Sonuçta borç verenler, Yunanistan'a çok daha yüksek faiz dayatıyor. Spekülasyon oyunlarıyla büyük paralar kazanan bankalar ve mali kuruluşlar, Yunanistan'ı rehin almış durumda ve Yunan hükümetine baskılarını artırarak hükümetin kitlelere daha büyük kemer sıkma siyasetleri uygulaması için sıkıştırıyor. Ancak Yunan emekçileri kemer sıkmaktan bıktılar. İşsizlik oranı yüzde 16'yı geçti, ücretler ortalama olarak yüzde 20 düştü ve hükümet saldırıları sürdürmekte ısrarlı. Örneğin kamuda tensikat ve emekli olanların yerine kimseyi işe almama yoluyla 150 bin personel azaltılması kararlaştırıldı.

10 Mayıs 2010'da Avrupa Birliği ve IMF'nin Yunanistan'a yüzde 5 faiz oranı ile 110 milyar avro verme kararları sorunu çözmedi. Üstelik yüzde 3,5-4 oranla aldıkları parayı Yunanistan'a daha yüksek faizle verdikleri için ülke ekonomisi iyileşmediği gibi daha da kötüleşti. Ülkenin borcu 2011'de 350 milyar avroya fırladı ve şimdi borç GSMH'nın yüzde 158'i oranına ulaştı. Bu nedenle ülke tamamen bankacılara ve vurguncülara teslim olmuş durumda. Birkaç gün önce "mali paralarda" iki yıllık Yunan tahvillerine işlem yapılması için yüzde 27'lere varan faiz oranları istendi. Bu şartlarda Yunan hükümeti, özel mali pazarlardan para bulamaz hale geldi. Böylece borçlarını ödeyemez duruma düştü.

19, 20, 21 Haziran'da Lüksemburg'ta toplanan Avrupa Birliği maliye bakanları,

Yunanistan'a sadece vadesi gelmiş borçlarını ödeyebilmesi için borç para vermeye karar verdiler.

Yunanistan'ın borç bataklığına saplanmasının nedeni, medyada anlatıldığı gibi Yunan halkının fırsatçı davranıp vergilerini ödememesi değil. 2009 yılında Yunanistan'da 20 ila 30 milyar avro arasında vergi kaçırıldığı tahmin ediliyor. Eğer medyanın anlattığı gibi ülkede vergi kaçırmak "milli bir spor" haline gelmişse bunu yapanlar, kesinlikle emekçiler değil zenginler.

Vergisini ödemeyenlerin başında gemi sahipleri geliyor. Krize rağmen Yunan gemi sahipleri, dünya gemi taşımacılığının yüzde 16'sını ellerinde tutuyor. Ancak çoğunluğu, gemilerini vergi cennetlerinde kaydettirip vergi ödemiyorlar.

Vergi kaçıranlar arasında anlamlı bir örnek de kilisedir. Yunan kilisesinin servetine ilişkin kesin bir rakam olmasa da, kilise en büyük toprak sahibi ve ek olarak büyük emlak mülkleri var. Örneğin Atina'da kilisenin 300'den fazla apartmanı, bazı büyük şirketlerde hisseleri var ve bolca yardım alıyor. Ama bütün bunlara rağmen vergi ödemiyor.

Büyük işyerlerine gelince onların da vergi vermemek için bin bir yolları var. Hatta biraz sıkıştıklarında, işyerini kapatırız, işsizlik artar tehdidini savuruyorlar.

Yunanistan Komünist Partisi'ne yakın olan PAME sendikası, Mayıs 2010'da yaptığı bir açıklamada "en büyük 600 şirketin yıllık vergi kaçakçılığının miktarı 15 milyar avro" demişti.

Bütün bunlar bilinmesine rağmen Yunan hükümeti krizin bedelini kapitalistlere ödetmemekte kararlı. Ekonomik düzende kazanç sağlayan işyerleri örneğin Atina olimpiyat oyunları nedeniyle yapılan devasa harcamalar onların ceplerini doldurdu. Biriken büyük borçların hepsi, kapitalistlerin kazançlarını arttırmak için yapıldı. Hiçbir şekilde vergi kaçırma olanağı olmayan sadece emekçilerdir. Emekçiler krizin yükünü hem daha çok vergi vererek, ücretleri azalarak hem de dolaylı vergilerin artışıyla ödüyorlar. Bunlara ek olarak on binlerce iş kısıtlaması yapıldı ve özel sektörde de bu yılın sonuna kadar 250 bin kişinin işinden olacağı tahmin ediliyor. LO (24.06.11)

Birinci Dünya Savaşı Üzerine

11 Kasım 1918'de Birinci Dünya Savaşı sona erdi. Dört yıl boyunca süren katliamlar, yıkımlar, yaşanan feci acılar da böylece son buldu.

Alman İmparatorluğu müttefikleri birer birer barış anlaşmasını imzaladı. 30 Eylül'de Bulgaristan, 27 Ekim'de Osmanlı İmparatorluğu ve 3 Kasım'da da Avusturya-Macaristan anlaşmaya imza attılar. Böylece İttifak devletleri savaşı kazanmış ve İtilaf devletleri ise kaybetmiş oldu.

Okul kitaplarında genellikle Birinci Dünya Savaşı'nın Avusturya-Macaristan veliahdı Habsburg arşidükü Francois Ferdinand'ın 28 Haziran 1914'te terörist bir Sırp öğrenci tarafından öldürülmesinden dolayı çıktığı anlatılıyor. Halbuki öğrencilere, bu suikast ile 1914-1918 Dünya Savaşı arasında ne bağ olduğunu soracak olursak cevap almak olanaklı değil. O dönemde hem Avrupa'da hem de diğer kıtalarda savaşa katılan ve hatta hayatını kaybeden milyonlarca insan da bu savaşa katılmalarının ve ödedikleri bedellerin Saraybosna suikastından dolayı olduğuna bir anlam veremiyorlardı. Tabii ki Saraybosna suikastı sadece bir bahaneydi. Kocaman bir barut fıçısına atılan bir kibritti. Evet, o dönem Avrupa bir barut fıçısına dönüşmüştü.

1914'den önceki son on yıl içerisinde Avrupa savaş eşiğine gelmişti. Yıllar içerisinde birbirine düşman iki büyük kamp oluşmuştu: Bir tarafta İtalya'yı kendilerine çekme ümidini taşıyan Almanya, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu, diğer tarafta ise Fransa, Rusya ve İngiltere yer alıyordu. Oluşan bu iki blok arasındaki her sorun genel bir savaşa dönüşme tehlikesi içeriyordu. Örneğin Almanya ile Fransa'nın 1905'te Fas konusunda, 1908'de Bosna-Hersek'in ilhak edilmesinde ve 1911'de yine Fas konusundaki sürtüşmeleri, her 6 ayda bir Balkan Savaşları'nı gündeme getiriyordu. Bütün bunlar savaş tehlikesinin ve zeminin oluştuğunu gösteriyordu.

Özellikle Almanya ile İngiltere arasında çılgınca bir silahlanma yarışı başlamıştı. Sömürgeleri paylaşmak için kavga her zaman gündemdeydi. İki taraf da yeni yasalarla ordularının güçlerini artırıyordu. Kısacası Avrupa'da patlamaya hazır bir yanardağı oluşturulmuştu.

En az 15 milyon ölü... neden?

Savaşta farklı halklardan milyonlarca insan öldü, yaralandı, sakat ve öksüz kaldı. Tarihçilere göre 9 milyon asker öldü. Bunlardan 2 milyonu Rus, 1 milyon 800 bini Alman, 1 buçuk milyonu Avusturya-Macaristanlı, 1 milyon 400 bini Fransız, 900 bini İngiliz, 600 bini İtalyan, 400 bini Osmanlıydı. Fransa'da her 6 askerden biri ve çalışabilir durumdaki erkeklerin yüzde 10'u savaşta öldü. Siviller de büyük bedeller ödedi. Rusya'da 2 milyon, Sırbistan'da ve Avusturya-Macaristan'da 1milyon, Almanya'da 800 bin ve Romanya'da 800 bin kişi bombardımanlar yüzünden ya da açlıktan öldü. Bu rakamlara katliamda öldürülen Ermeniler ve savaştan ötürü güçten düşen ve ölenler ve "İspanyol gribinden" ölen milyonlar dahil değil.

Peki bütün bunlar neden oldu? Genellikle okullarda tarih kitapları, savaşın nedenini Sırplı bir öğrencinin 28 Haziran'da Avusturya-Macaristan varisi Habsbourg arşidükünü öldürmesine bağlıyor! Ardından 28 Temmuz'da Avusturya-Macaristan'ın Sırbistan'a verdiği ültimatom, savaş ilanı ve Almanya'nın buna desteği. Rusya ve Fransa ise Sırbistan'ı destekledi ve 1 Ağustos'ta Rusya, 3 Ağustos'ta Fransa savaşa katıldı. Ardından İngiltere, Japonya, Osmanlı İmparatorluğu ve daha sonra da İtalya savaş girdabına katıldılar. Bu ittifaklar yüzünden 70 milyon Avrupalı ve Nisan 1917'den sonra ABD'nin de savaşa katılmasıyla 4 milyon ABD askeri fiilen savaşa katılmış oldu.

Aslında 28 Haziran suikastı uzun zamandan beri zemini hazırlanan bir savaşın başlatılması için bahane oldu. Zaman içerisinde, bir tarafta Almanya ve Avusturya-Macaristan, diğer tarafta ise Fransa, Çarlık Rusya'sı ve İngiltere olmak üzere iki düşman kamp oluştu. Bu iki kamp arasında arada bir çatışmalar oluyordu: 1905'te Fransa ile Almanya arasında; 1908'de Sırbistan ile Rusya, Avusturya-Macaristan'a karşı ardından 1912 ile 1913 yıllarında durmak bilmeyen Balkan Savaşları olmuştu.

Emperyalist paylaşımdan sonra yeniden paylaşım

Denizlere hakim olmak için büyük güçler arasında, özellikle Almanya ile İngiltere arasında, muazzam bir silahlanma yarışı sürüyordu. Avrupa devletlerinin dünyaya hakim olmak için yaptığı rekabet tehlikeli seviyelere ulaşmıştı.

İngiltere'nin sömürge bölgelerinde yaptığı yağma, 19. yüzyılın ortalarında en üst düzeyine ulaşmıştı: 1876'da üzerinde 250 milyon insanın yaşadığı 250 milyon km karelik bir alan İngiltere tarafından işgal edilmişti. Fransa onu açık ara ile geriden takip ediyordu. Fransa'nın işgal alanı Cezayir, Senegal, Fildişi Sahili'ni, Gabon'dan Madagaskar'a kadar olan bölgeyi ve Yeni Kaledonya ile Vietnam'ı kapsıyordu. 19. yüzyılın sonlarında ise Belçika, Almanya ve İtalya da sömürge işgalleri yarışında kendilerine bir yer elde ettiler. 1914 yılında Afrika'da sömürge olmayıp yasal olarak bağımsız kalan ülkeler Liberya ve Etiyopya'ydı. 122 milyon Afrikalı direkt Avrupalı devletlerin boyunduruğu altındaydı. Asya'da ve Amerika'da da durum farklı değildi. Güney Amerika emperyalist İngiltere'nin hakimiyeti altındaydı ama ABD onun yerine geçmek için hayaller kuruyordu.

Artık tamamen paylaşılmış durumda olan bir dünyada sadece yeni bir paylaşım olabilirdi. Emperyalist ülkelerde birikmiş olan büyük miktarlardaki sermaye, sömürge veya yarı-sömürge ülkelerde yatırım alanları arıyordu. Bu yatırımların amacı bu ülkeleri kalkındırmak değil tatlı kâr elde etmek içindi. Lenin 1916'da: "Kapitalizm, bir avuç kalkınmış ülkenin, dünya nüfusunun muazzam bir çoğunluğunu baskı altında tutan bir sömürgecilik düzenine ve mali olarak boğan bir düzene dönüştü. Dünyadaki birkaç tane büyük güç baştan aşağı silahlanıp (…) leş kargaları gibi dünyayı talan ediyorlar ve bu ganimetlerini paylaşabilmek için de bütün insanlığı kendi savaşlarına sürüklüyorlar" demişti.

Savaş kapitalizmin ürünüdür

Savaşın bitişe kapitalist düzenin sonunu getirebilirdi. 1917'de Rusya'da emekçiler Çarlığı yıkıp, bir işçi iktidarı olan Sovyetleri kurdular. Almanya'da ise Ekim 1918'de Kaiser iktidarı yıkılıp işçi konseyleri devrimi gerçekleşmişti. Bunu Macaristan ve İtalya başta olmak üzere bütün Avrupa'da başka devrimci hareketler takip etti. Ancak maalesef burjuvazi, reformist sosyalist partilerin yardımıyla yeniden duruma hakim olup, sonradan SSCB ismini alan Rus Devrimini tek başına bıraktı.

En acımasız cephelerde bulunanlar, bu savaşı, insanlığın karşılaşabileceği en canice savaş olarak görüp bunun üzerine yeminler edip "artık bu savaş son savaştır" diyorlardı. Çünkü onlar, yaşananların ardından "sağduyulu insanlık artık kesinlikle böyle bir uçuruma yeniden sürüklenemez" diye düşünmüşlerdi. Gerçekte böyle olmadı. Ne Orta Avrupa imparatorluklarının yenilgisi ne diğerlerinin zaferi ne de ülkelerin ganimetleri paylaşması kapitalizmin sorunlarını çözemezdi.

İtalya savaştan zaferle çıkmış olmasına rağmen savaş sonunda bitkin düşmüştü. Devrimci girişimin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından Musolini'nin faşist hareketi 1922'de iktidarı ele geçirdi. Savaştan yenilgiyle çıkan Almanya'da ise devrimci hareketin başarısızlığa uğraması, savaş yenilgisinin intikamını almayı savunan ve İtalya örneğinden esinlenen aşırı sağın önünü açtı. Dünyanın yeniden paylaşımı için yapılan Birinci Dünya Savaşı biter bitmez 1919 barış anlaşmalarıyla dünyanın paylaşılmasına karşı çıkılmaya başlandığı görülüyordu. Özellikle 1929'da Amerikan borsasının çöküşünün ardından ekonomik krizin yol açtığı genel çöküntü, Almanya'da Nazi hareketinin önünü açtı. Böylece yeni bir savaşa gidişat başladı.

3 Ağustos 1914'te, Birinci Dünya Savaşı resmen ilan edilmeden 3 gün önce, "siyah bulutlar nasıl fırtına getiriyorsa, kapitalizm de savaşları getirir" diyen Jean Jaures katledildi. Kapitalist düzen 20. yüzyılda insanlığı iki kez dünya çapında savaşa sürükledi. 1945'ten sonra ABD'nin tartışılmaz üstünlüğü, emperyalistler arası yeni bir dünya savaşını engellemiş olsa da, kendi aralarındaki rekabet dolayısıyla emperyalistler, Üçüncü Dünya ülkelerinde birçok savaşı desteklediler ve hatta kışkırttılar. Bu savaşlar, en az bir dünya savaşı kadar yıkım ve ölüm getirdi.

Bugünkü kriz ortamında, 2008'de olduğu gibi, emperyalist düzenin aslında 1914, 1929 veya 1939'dan daha az tehlikeli olmadığı görülüyor. Mantıksız, adaletsiz ve kâr hırsına dayalı bu düzen insanlığı yeniden barbarlığa sürükleme riskini taşıyor. İşte bugün, her şeyden önce bunları hatırlayıp gereken dersleri çıkarmalıyız.

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

21 Mayıs 1911 Meksika

Meksika diktatörü Porfirio Diaz ayaklanan köylüler tarafından devrildi

35 yıl süre ile Meksika üzerinde feci bir diktatörlük kurmuş olan P.Diaz; Pancho Villa, E. Zapata ve P.Orozco'nun yönetimindeki isyancı köylü orduları tarafından devrilmişti.

Meksika'da1876'da iktidara gelen Diaz, ikinci defa seçilmeye karşı olduğunu duyurmuştu! Diaz, Meksika'yı ABD'den ve Avrupa'dan gelen yabancı sermayeye açtı. Ülke kaynaklarının yağmalamasına katkıda bulunacak olan yeni bir sanayinin oluşup limanların, kara ve demiryollarının inşasına başlandı: Ülke orta bölgelerinde şeker, kuzeyde besicilik, güneyde kahve ve madencilik ve petrol ticareti gelişti.

Yoksul köylüler köle muamelesi görüyordu. Nüfusun yüzde birini oluşturan zenginler, ülke topraklarının yüzde 97'sine el koymuştu. Nüfusun yüzde 96'sı ise toprakların yüzde birini paylaşıyordu! Buna karşı çıkanlara karşı feci baskı uygulanıyordu. 1907'de patlayan bir tekstil grevi (Rio Blanco katliamı diye bilinir) 200 işçinin katledilmesiyle bastırıldı. 1908'de patlak veren birkaç köylü isyanı kanla bastırıldı.

İsyancılara önderlik edenler, radikal bir toprak reformu, köylülerin borçlarının silinmesini, kamu topraklarının ve ekilmeyen toprakların köylülere dağıtılmasını, 8 saatlik iş gününü, çocukların çalıştırılmasının yasaklanması, asgari bir ücretin belirlenmesi, haftada bir günlük tatil gibi istekleri öne sürdüler. Kısaca "toprak ve özgürlük" istiyorlardı.

Diaz 1908'de, 1910 seçiminde aday olmayacağını açıkladı. Morelos bölgesindeki bir toprak ağası, Madera, buna inanıp aday oldu. Madera'nın seçim kampanyası başarılı gidiyordu. Diaz seçim gününden birkaç gün önce Madera'yı tutukladı ve böylece Diaz seçimi yeniden kazandı! Madera bu sonuçları kabul etmeyip firar etti ve 20 Ekim 1910'da ayaklanma çağrısında bulundu. İlk ayaklananlar Pancho Villa önderliğindeki bazı yoksul köylüler ve Orozco önderliğindeki bir grup madenci oldu. Mart 1911'de ise Morelos bölgesindeki yoksul köylüler, Zapata önderliğinde ayaklandı.

21 Mayıs 1911'de Diaz ülkeyi terk edip Paris'e sığınmak zorunda kaldı. 7 Haziranda Madero, başkent Meksiko'ya yerleşti ve 6 Ekim'de yüzde 90 oy alarak cumhurbaşkanı seçildi. Ancak Madero sözünü tutmayıp toprağı köylülere dağıtmadığı için Zapata ve emrindeki köylü ordusu, Madero'ya karşı ayaklandı. Madero, general Huerta yönetimindeki askeri güçleri Zapata'ya karşı kullandı. Sonra da Huerta saf değiştirerek ABD saflarına geçip Madero'yu önce tutukladı sonra da 22 Şubat 1913'te öldürdü. Ardından Huerta, Carranza isimli bir eski Diaz senatörü ABD desteğiyle Huerta'yı devirip, devrimden zarar gören ABD'li ve Meksikalı mülk sahiplerine tazminat ödeyeceğini açıkladı. Ama Carranza da ayaklanan köylü ordularına karşı koyamadı ve Villa ile Zapata orduları 1914 yılı sonunda Meksiko'yu ele geçirdi. Ancak kentlerde işçi sınıfının bir devrimci önderliği olmadığı için bölgelerinde tek başlarına kalan köylü orduları, General Obregon'ın ordularına yenildiler. Obregon, Zapata ve Villa'yı da katlederek 1920'de iktidarı ele geçirdi. 1929'da iktidara gelen General Calles Devrimci Düzen Partisi'ni kurdu ve bu parti, sendika bürokratlarının da desteğiyle iktidarı 20'inci yüzyılın sonuna kadar tekelinde tuttu.

1910-1911 devriminden bu yana bir yüzyıl geçti ama Meksika'daki işçi ve köylüler hala sömürü düzeninde yaşıyorlar. Kurtuluşları demagog bir siyasetçi veya kendine ilerici diyen bir general tarafından değil ancak kendi eserleri olacak.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.